

nisi quia vtrunque eidem accidit. Dico autem veluti album est musicum, & hoc album, quoniam vtrunque homini accidit: sed non ita Socrates musicus, quoniam vtrunque alicui alteri accidit. Cum itaque quaedam ita, quaedam aliter accidentia dicantur, quæcumque ita dicuntur vt album Socrati, non possunt infinita sursum versus esse, vt Socrati albo alterum aliquid quoque accidens. Non enim fit vnum, quod ex omnibus, nec albo aliquid aliud accidens erit, vt puta musicum. Non enim magis hoc illi, quam illud huic accidit. Et adhuc distinctum, quod quaedam ita accidunt, quædam vt musicum Socrati.

Quotcumque verò hoc modo, non accidenti accidit accidens, sed quocumque, illo modo. Quare non omnia secundum accidens dicuntur. Erit ergo aliquid tanquam substantiam significans. Quod si est, monstratum est quod impossibile est simul contradictiones simul veræ de eodem omnes, patet quod omnia erunt vnum: erit etenim idem & triremis, & paries, & homo, si de omni contingit quicquam affirmare aut negare, sicuti illis necesse, qui Protagoræ opinionem sequuntur, si enim cuiquam videatur homo nõ esse triremis, patet quod non erit triremis: sed est, si contradictio quidem vera est. Et certè fit quod Anaxagoras aiebat, simul omnes res esse, ita vt nihil verè vnum sit. Indefinitum itaque videntur dicere. Et putantes de ente tractare, de nõ ente dicunt. Quod enim potentia, & non actu est, illud est indefinitum. At verò dicenda est eis de omni aut affirmatio, aut negatio. Inconueniens nanque est, si cui sua quidem negatio inerit, alterius verò, quod non inest ei, non inerit. Dico autem, vtputa si verum est dicere de homine, quod non est homo, manifestum est, quod etiam non triremis est. Si affirmatio igitur, necesse est etiã negationè inesse. Quod si affirmatio non inest, negatio tamè inerit, magis quàm ipse est. Si igitur & illa inest, inerit triremis negatio: & si hæc, etiam affirmatio. Hæc igitur eis accidunt, qui hanc orationem dicunt, & quod non est necesse aut affirmare, aut negare. Nam si verù est quod homo & non homo, patet quod nec homo, nec non homo erit. Duorum enim, duæ negationes. Quod si illa ex vtrisque vna, & hæc vna profectò opposita esset.

πως και εν ανθρωπος, δηλον οτι και ουτ' ανθρωπος, ουτε ουκ ανθρωπος εστι. των γδ δυων, δυο διαφοραις. ει δε μια ες αμφοτερον κεινη, και αυτη μια α ειν αιτικαιμυθη.

A ει μη οτι αμφο συμβεβηκε ταυτ' λεγω δ' οτι, το λευκον και μοσικον, και το λευκον, οτι αμφο τω ανθρωπω συμβεβηκεν. αλλ εχ' ο Σωκρατης μοσικος ουτως, οτι αμφο συμβεβηκεν ετερο τινι. επει τωινυ τα μω ετωι, τα δ' κεινη λεγεται συμβεβηκοτα, οσα ετως λεγεται, ως το λευκον τω Σωκρατι, ως ενδεχεται απειρα ειν' οτι τω ανθρωπω οτι τω Σωκρατι τω λευκω, και εν ερον τι συμβεβηκο: ου γδ γινεται τι εν ες απαντων, ουδε δι τω λευκω εν ερον τι εστι συμβεβηκος, οιν το μοσικον ουδε τι γδ μωλλον ταυτο κεινω, κ' κεινω τωινα συμβεβηκεν. κ' αμφο διαφρασει, οτι τα υφ' ετως συμβεβηκε, τα δ' ως το μοσικον Σωκρατι. οσα δ' ουτως, ου συμβεβηκοτα συμβεβηκε το συμβεβηκος, αλλ' οσα οινεινως, ως' ου παρτα κτ' συμβεβηκος λεχθησεται, εστιν ερα τι, και ως ου σταν σημεινον. ει δε ταυτο, δεδεικται οτι αδυνατον αμφο κεινηρορειταις τωσ απφρασεις. ει π' αληθεις αι απφρασεις αμφο κτ' τα αυτη παση, δηλον ως απαντα εστιν εν εσει ερα τω αυτω και πενηρς και το γος και ανθρωπος, ει κτ' παντος τι η καταφηση η δοφαση ενδεχεται, και διαφρασει αλληλν τοις τον Προταγορω λεγεται λογον.

D ει γαρ τω δηκει μη ειν' πενηρς ο ανθρωπος, δηλον οτι εν εσει πενηρς, ως και εστιν, εσφ η απφρασις αληθης. και γινεται δι το τω Αναξαγορω, ομω πατα χημικται, ως μηδεν αληθως εν υπαφρασην. το αορεσην ουω εοικασι λεγειν, και οομωμοι το ον λεγην, περ το μη οντος λεγοσι. το γδ εμωμαι ον και μη εντελοχαια, το αορεσην οταν. αλλ' αμω λευκτον γω αυτοις κτ' παντος των καταφραση η των απφρασην. αποπον γδ ει εκαστω, η υφ' αυτω απφρασις υπαφρει, η δ' ετερου ο μη υπαφρει αυτω εχ' υπαφρει. λεγω δ' οτι, ει αληθεις ειπεν τ' ανθρωπον, οτι εν ανθρωπος, δηλον οτι και ε πενηρς. ει υφ' ουω η καταφρασις, αναγνη και των διαφορασην. ει δε μη υπαφρει η καταφρασις, ει γω η διαφορασις υπαφρει μαλλον, η η αυτη, η της πενηρς. ει ουω κεινην

E υπαφρει, και η της πενηρς. ει δ' αυτη, και η καταφρασις. ταυτα τε ουω συμβαβηνη τοις λεγοσι τον λογον τυτον, και οτι εν αναγνη η φραση η διαφοραση. ει γδ αληθεις, οτι ανθρωπος